

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 22/2567

บริษัท บ. จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นคู่ความและคู่กรณีทั้งในคดีของศาลยุติธรรมตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4424/2562 และคดีของศาลปกครองตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 562/2566 ซึ่งทั้งสองคดีเป็นคดีพิพาทที่เกิดจากการโต้แย้งกันเกี่ยวกับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานและค่าธรรมเนียมที่เก็บอากาศยาน ตามข้อตกลงใช้ทรัพย์สิน บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เลขที่ 12/2547 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2547 ระหว่างบริษัททำอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) (ทอท.) กับผู้ร้อง ซึ่งข้อตกลงดังกล่าวกำหนดให้การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศกำหนด เมื่อศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาที่วินิจฉัยปัญหาการมีผลใช้บังคับของประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง ยกเว้นค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานให้กับอากาศยานขนาดเล็กของบริษัทเอกชนในเที่ยวบินที่ใช้เพื่อการฝึกบินภายในประเทศ ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจกฎกระทรวง ฉบับที่ 30 (พ.ศ. 2528) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497 แตกต่างกัน เป็นผลให้คำพิพากษาที่ถึงที่สุดของศาลยุติธรรมและศาลปกครองวินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ในการชำระค่าธรรมเนียมฯ ตามข้อตกลงระหว่างผู้ร้องกับ ทอท. แตกต่างกัน เป็นเหตุให้มีปัญหาว่าจะปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของศาลใด อย่างไร จึงเป็นกรณีคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันในคดีที่มีข้อเท็จจริงเป็นเรื่องเดียวกันตามมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 การจะพิจารณาว่าคู่ความหรือคู่กรณีที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4424/2562 หรือคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 562/2566 นั้น จำต้องพิจารณาถึงเขตอำนาจศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้นเป็นสำคัญ เมื่อคดีตามคำพิพากษาของทั้งสองศาลต่างก็เป็นการวินิจฉัยในเรื่องเดียวกันตามข้อตกลงใช้ทรัพย์สิน บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เลขที่ 12/2547 ระหว่างผู้ร้องกับ ทอท. ว่า ทอท. มีสิทธิเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือไม่ และประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง ยกเว้นค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานให้กับอากาศยานขนาดเล็กของบริษัทเอกชนในเที่ยวบินที่ใช้เพื่อการฝึกบินภายในประเทศ ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548 ยังมีผลบังคับใช้อยู่หรือไม่ ดังนั้น ข้อพิพาทตามคำพิพากษาของศาลฎีกาและคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวจึงเป็นข้อพิพาทที่เกิดจากความสัมพันธ์ในฐานะคู่สัญญาระหว่าง ทอท. กับผู้ร้อง ตามข้อตกลงใช้ทรัพย์สิน บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เลขที่ 12/2547 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2547 จึงเป็นคดีที่ควรได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลเดียวกัน ซึ่งในเรื่องนี้ คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ 16/2559 ว่า ข้อพิพาทระหว่างผู้ร้องกับ ทอท. เกี่ยวกับข้อตกลงใช้ทรัพย์สิน บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เลขที่ 12/2547 เป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางแพ่งที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม การที่ศาลฎีกาวินิจฉัยการมีผลใช้บังคับของประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง ยกเว้นค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานให้กับ

อากาศยานขนาดเล็กของบริษัทเอกชนในเที่ยวบินที่ใช้เพื่อการฝึกบินภายในประเทศ ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจของกฎกระทรวงฉบับที่ 30 (พ.ศ. 2528) ว่าไม่มีผลใช้บังคับเนื่องจากกฎกระทรวงฉบับที่ 30 (พ.ศ. 2528) ถูกยกเลิกโดยกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ พ.ศ. 2549 แล้ว ซึ่งประกาศกระทรวงฉบับดังกล่าวถือเป็นเงื่อนไขในการกำหนดค่าธรรมเนียมระหว่างผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการตามข้อตกลงฉบับพิพาท ก็เป็นอำนาจของศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจเหนือคดีนั้นที่จะวินิจฉัยปรับบทกฎหมายใช้บังคับแก่ข้อเท็จจริงในคดี กรณีนี้จึงสมควรให้บังคับตามคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลยุติธรรมที่มีเขตอำนาจเหนือคดี ดังนี้ คู่ความในคดีนี้จึงต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลฎีกาการที่ผู้ร้องปฏิบัติการชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาโดยชำระเงินค่าธรรมเนียมฯ พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ ทอท. จึงชอบแล้ว ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาให้เพิกถอนการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ตามใบแจ้งหนี้จำนวนห้าฉบับของ ทอท. กับให้ ทอท. คืนเงินที่รับชำระไปแล้วให้แก่ผู้ร้องพร้อมดอกเบี้ย ซึ่ง ทอท. ได้ปฏิบัติการชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด โดยนำเงินไปวางชำระหนี้ตามคำพิพากษาต่อสำนักบังคับคดีปกครองแล้วนั้น ผู้ร้องต้องคืนเงินที่ได้รับชำระไปแล้วให้แก่ ทอท. ด้วย ส่วนกรณีที่มีการดำเนินการเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 กรณีเขตอำนาจศาลขัดแย้งกันตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง (3) ในคดีของศาลยุติธรรมตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4424/2562 และกรณีศาลมีความเห็นพ้องกันเรื่องเขตอำนาจศาล ตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง (1) ในคดีของศาลปกครองตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 562/2566 ซึ่งมาตรา 10 วรรคสอง บัญญัติให้คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง (1) และ (2) และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับเขตอำนาจศาลตามวรรคหนึ่ง (3) ให้เป็นที่สุด และมีให้ศาลที่อยู่ลำดับสูงขึ้นไปของศาลตามวรรคหนึ่งยกเรื่องเขตอำนาจศาลขึ้นพิจารณาอีกนั้น คำว่า "เป็นที่สุด" นั้น หมายถึงปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาล แต่กรณีตามคำร้องของผู้ร้องเป็นปัญหาเรื่องคำพิพากษาที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกัน ซึ่งมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 บัญญัติให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการในการที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ขัดแย้งกันอย่างไร คณะกรรมการจึงชอบที่จะวินิจฉัยชี้ขาดให้คู่ความหรือคู่กรณีปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดของศาลอย่างใดอย่างหนึ่งได้โดยคำนึงถึงประโยชน์แห่งความยุติธรรมและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาลนั้น ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 14 วรรคสอง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/22/2567>